

vzala tuto funkci, jakýkoliv její platný projev vůle, směřující k převzetí oné funkce (§§ 869, 863 obč. zák.). Ani tehdy, když je organizace provádějící kartelovou úmluvu společností s omezeným ručením, není třeba, aby se její souhlas s převzetím této funkce stal ve formě § 8 zákona o společnosti s ručením omezeným č. 58/1906 ř. z., nýbrž stačí i mlčky projevený souhlas jednatele k zastupování oprávněného (srovnej rozh. č. 15222 Sb. n. s.). Vykonávala-li žalobkyně tuto funkci skutečně po mnoho let, pak není pochybné, že ji také převzala.

Dovolatelka vytýká dále, že odvolací soud použil § 14 »jednacího řádu«, ač prý žalobkyně vůbec o něj žalobu neopřela, a spatřuje v tom »z opatrnosti« vadu řízení (§ 503 č. 2 c. ř. s.). Než ani v tom není v právu, neboť základem a předmětem celého sporného řízení byl celý jednací řád a celé stanovy společnosti »K.«. Ustanovení to ani neodporuje dobrým mravům, i když závazky z kartelové úmluvy mají trvati po dobu trvání společnosti, neboť účastníci kartelové úmluvy jsou tu chráněni ustanovením § 26 kartelového zákona. To ovšem předpokládá důvodný odstup od kartelové úmluvy. Ale ustanovení § 26, odst. 2, kartel. zákona praví také, že zůstává nedotčeno oprávnění k odstupu (t. j. od kartelové úmluvy), vyplývající z jiných právních ustanovení anebo ze společenské smlouvy nebo ze stanov organizace provádějící kartelovou úmluvu. Z toho plyne, že žalovaná, vystoupila-li platně ze společenské smlouvy v příčině společnosti »K.«, mohla i toho důvodu použití k odstupu od kartelové smlouvy. Žalovaná byla společníkí společnosti »K.« až do roku 1935, a že by po této době byla nastala změna v kartelové úmluvě, to ze spisů nevyplývá.

Aktivní legitimace žalobkyně plyne jednak z toho, že, bylo-li jí svěřeno provádění kartelové úmluvy, bylo jí dáno i oprávnění k vymáhání závazků účastníků kartelové úmluvy, dále to plyne z § 13, odst. 1, »jednacího řádu« a konečně i z § 27, odst. 1, kartel. zákona, podle něhož prohlášení odstupu od kartelové úmluvy lze učiniti podáním řízeným zástupcům organizace provádějící kartelovou úmluvu.

Čís. 16925.

Rozhodčí výrok lze prohlásiti též jen částečně za neúčinný, týká-li se důvod neúčinnosti toliko některého z nároků vznesených na rozhodčí soud.

Předpisy civilního soudního řádu platí nejen co do řízení, ale i co do rozhodnutí a úpravy rozsudku vydaného o žalobě na neúčinnost rozhodčího výroku.

Písemnosti smlouvy o rozsudím je vyhověno i tehdy, potvrdili-li smluvci písemně, že se dohodli na smlouvě o rozsudím.

Nejde o překročení mezí úkolu rozhodčího soudu, jestliže rozhodčí soud uložil podlehlé straně nahraditi útraty právního zastoupení od-

půrce před rozhodčím soudem, poplatek z rozhodčího nálezu a rozhodl o nárocích na náhradu škody vzniklé z neplnění smlouvy, podřídili-li smluvci podle smlouvy o rozsudím rozhodčímu soudu spory vzniklé ze smluvního poměru.

(Rozh. ze dne 11. května 1938, Rv I 1586/37.)

Žalobci, kteří byli nálezem rozhodčího soudu ze dne 16. června 1936 uznáni povinnými zaplatiti žalovanému nedílnou rukou 4.368 Kč 70 h s 5% úroky od 28. března 1935, náklady právního zastoupení žalovaného v částce 900 Kč, poplatek za nález v částce 50 Kč a útraty rozhodčího soudu 750 Kč se domáhají žalobou prohlášení uvedeného rozhodčího nálezu podle § 595 č. 1, 5, 6 c. ř. s. za zrušený a neúčinný, tvrdíce, že nebyla sjednána smlouva o rozsudím po případě že smlouva ta jest neplatná, ježto nebyla ujednána písemně, neboť písemně bylo pouze potvrzeno ústní ujednání dopisem, že rozhodčí soud překročil meze svého úkolu, rozhodnuv neprávem o útratách právního zastoupení, o poplatku z nálezu, útratách rozhodčího soudu a náhradě škody a konečně že rozhodčí výrok odporuje nezměnitelným předpisům právním, nezjistiv zavinění žalobců. Soud první stolice uznal podle žaloby. O d v o l a c í soud zamítl žalobu až na část, týkající se útrat rozhodčího soudu 750 Kč. D ů v o d y: Prvý soud z uplatněných důvodů neúčinnosti rozhodčího výroku podle § 595 č. 1, 5, 6 c. ř. s. shledal oprávněným jen důvod č. 5, že totiž rozhodčí soud překročil meze svého úkolu, a to zase jen v tom, že rozhodčí soud rozhodl také o útratách právního zastoupení a nákladech sporu. Přes to však dospěl k závěru, že jest zrušiti celý rozhodčí výrok. Odvolací soud souhlasí s prvním soudem v tom, že šlo tu o překročení mezí úkolu rozhodčího soudu, pokud rozhodčím nálezem byla i vyslovena povinnost hraditi útraty rozhodčího soudu, i když nebyla číselně výše oněch útrat v nálezu uvedena, neboť tím výrokem by rozhodci rozhodovali o svých vlastních nárocích a byli by tedy soudci ve své vlastní věci a osobovali by si tak moc, která jim nepatří. V tom tudíž jde o překročení mezí úkolu rozhodčího soudu, jak dovodil i nejvyšší soud v rozh. č. 4674 Sb. n. s., na které stačí odvolatele odkázati. Naproti tomu však nelze souhlasiti s prvním soudem, pokud má za to, že ono překročení mezí úkolu rozhodčího soudu je i v tom, když rozhodčí soud rozhodl i o útratách právního zastoupení odpůrce 900 Kč, uloživ je hraditi straně ve sporu podlehlé zároveň s poplatkem z nálezu 50 Kč. V tom směru jest naopak souhlasiti s názorem odvolatelovým, hájeným i v rozh. č. 8409 Sb. n. s., že k tomu rozhodnutí byl rozhodčí soud oprávněn, třeba o tom nebylo výslovně dohody ve smlouvě o rozsudím. Odvolací soud souhlasí v té příčině s názorem vysloveným ve vzpomenutém rozhodnutí, že byl-li rozhodčí soud povolán k rozhodnutí o nároku hlavním, byl tím i povolán k rozhodnutí o jeho příslušenství ve smyslu § 912 obč. zák., kterým odpůrcovy útraty sporu jsou, když výslovně smlouvou o roz-

sudím nebyl nárok z rozhodování rozhodčích vyloučen a není to ani zákonem zakázáno. Pokud tedy prvý soud shledal důvod neúčinnosti rozhodčího výroku podle § 595 č. 5 v tom, že rozhodčí soud uložil nyníjším žalobcům zaplatiti útraty právního zastoupení odpůrci a nahraditi poplatek z nálezu, což je zase jen vlastně, jak správně dovozuje odvolání, zjištění platební povinnosti mezi oběma spornými stranami, které ručí za poplatek ten jinak solidárně, a rozhodčí výrok tedy jen mezi nimi určil, kdo z nich je povinen skutečně jej zaplatiti, bylo odvolání uznati důvodným, naproti tomu, jak již shora uvedeno, nebylo odvolání vyhověti, pokud potíralo správnost napadeného rozsudku i v otázce oprávněnosti rozhodčího soudu k rozhodování o útratách soudu samého, t. j. o nároku rozhodců na odměnu za jejich činnost. Odvolání jest však dále přisvědčiti, pokud dovozuje, že pro shledané překročení oprávnění rozhodčího soudu nelze prohlásiti za neúčinný a zrušiti celý výrok. Je sice pravda, že zákon v § 595 č. 5 c. ř. s. stejně jako i u ostatních důvodů stanoví, že rozhodčí výrok jest neúčinný, »když« a ne tedy jen »pokud« rozhodčí soud překročil meze svého úkolu, než z toho ještě nelze dovoditi, že by bylo nutno zrušiti celý výrok, když jde v něm o více nároků dělitelných, ba samostatných, a pokud rozhodnutí o těchto dalších nárocích není stíženo důvodem neúčinnosti. Případně poukazuje tu odvolání k vyvrácení názoru prvního soudu na to, že podle § 597 c. ř. s. jest o žalobě na zrušení rozhodčího výroku postupovati podle všeobecných předpisů civilního řádu soudního a že v nich nelze shledati opory pro názor, že by bylo žalobě v celém rozsahu vyhověti nebo zcela ji zamítnouti, i když se jen nějakou částí nároku ukáže býti důvodnou nebo naopak bezdůvodnou. Také možno poukázati na to, že analogická ustanovení § 595 c. ř. s. má zákon i v § 477 c. ř. s., také jest tu rozsudek zrušiti, »když« na př. bylo rozhodnuto o věci k pořadu právnímu nepatřící a pod., a přece bylo-li na př. jedním rozsudkem rozhodnuto o několika samostatných žalobních nárocích a jen jeden z nich nepatří na pořad práva, nikoho nenapadne, aby zrušoval rozsudek i co do ostatních nároků, které důvodem zmatečnosti netrpí, a tedy na pořad práva patří. I v té příčině tedy bylo odvolání vyhověno.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalobců.

Důvody:

Ve sporu o neúčinnost rozhodčího výroku lze rozsudkem uznati, že rozhodčí výrok jest jen částečně neúčinný, a to co do jednoho z několika nároků vznesených na rozhodčí soud, týká-li se uplatněný důvod neúčinnosti pouze jednoho z nároků a nemá-li vlivu na neúčinnost rozhodčího výroku co do ostatních nároků.

Ustanovení § 597 c. ř. s. praví zcela všeobecně, že o žalobě na neúčinnost rozhodčího výroku jest postupovati podle všeobecných před-

pisů civilního soudního řádu. Platí tu tedy jeho předpisy nejen co do řízení, ale i co do rozhodnutí a úpravy rozsudku, a netřeba se proto ani zabývatí otázkou, zda odvolací soud svůj názor vhodně odůvodnil též poukazem na obdobu s ustanovením § 477 c. ř. s. Opak nelze vyvoditi ani z ustanovení § 595 c. ř. s., poněvadž uvádí jen všeobecně důvody neúčinnosti rozhodčího výroku, ale nevylučuje možnost částečného prohlášení rozhodčího výroku za neúčinný.

Písemnost smlouvy o rozsudím (§ 577, odst. 3, c. ř. s.) jest v souzené věci zřejmá z listiny ze dne 10. února 1934, kterou podepsaly obě strany rozepře. Písemné smlouvě předchází ovšem pravidelně ústní dohoda a nelze proto požadavku písemné formy rozuměti tak, že by smluvci mohli i jednání dohodě předcházející vésti jen písemně a že by při tom nesměli ústně spolu jednati. Potvrdili-li oba smluvci písemně, že se ústně dohodli na smlouvě o rozsudím, je tím formě písemnosti plně vyhověno (§ 595 č. 1 c. ř. s.).

Že rozhodčí soud nepřekročil meze svého úkolu (§ 595 č. 5 c. ř. s.), pokud přiznal odpůrci útraty jeho právního zastoupení, odůvodnil případně již odvolací soud a stačí odkázati na jeho odůvodnění po té stránce.

Rozhodci nepřekročili meze své působnosti ani tím, že jednali a rozhodli o náhradě škody, vzniklé žalovanému z toho důvodu, že žalobci nesplnili smlouvu ze dne 10. února 1934, neboť podle ní podřídili smluvci rozhodčímu soudu spory, jež by nastaly z e s m l u v n í h o p o m ě r u. Spor o náhradu škody způsobené porušením smlouvy je zřejmě sporem, jenž nastal z tohoto smluvního poměru. Nároky plynoucí z oné smlouvy musily býti ovšem opřeny o okolnosti nastalé až po 10. únoru 1934, neboť otázku, zda žalobci splnili nebo porušili písemnou smlouvu, lze posouditi jen podle jednání neb opominutí smluvců při provádění smlouvy, což mohlo nastati až po 10. únoru 1934.

Uznal-li rozhodčí soud, že žalobci měli počítati s výrobou ihned, ač ve smlouvě o tom nebylo nic řečeno, nepřekročil tím meze svého úkolu, poněvadž se tím neodchýlil od obsahu smlouvy, nýbrž právě z toho, že doba ta nebyla smluvně stanovena, usoudil, že platí o ní zákon, a poukázal při tom na § 904 obč. zák. Šlo tu tedy jen o právní posouzení věci rozhodčím soudem.

Čís. 16926.

Vyživovací zákon (zák. č. 4/1931 Sb. z. a n.).

Hospodaří-li na usedlosti několik osob, u nichž koná práce nebo služby ten, kdo porušuje vyživovací povinnost uvedenou v § 1 zák. č. 4/1931 Sb. z. a n., ručí každá z nich podle § 2 uved. zák. nedílně za domnělou mzdu.

(Rozh. ze dne 11. května 1938, Rv II 203/38.)